

РЕШЕНИЕ

№ 2888

гр. София, 12.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 21.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6242** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващи от ДОПК, във връзка с чл.9б, чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).
Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Г. А. П., със съдебен адрес: гр. С., [улица], ет.1, ап.1, срещу Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 2018-7219ТД26М-1/ 21.03.2018 г. издаден от Л. Д. Паунова на длъжност старши инспектор в отдел "ОП-П." на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/ 16.05.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.
Жалбоподателят в жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител твърди, че оспореният акт е неправилен, необоснован и незаконосъобразен, постановен при липса на достатъчно доказателства. Твърди се, че жалбоподателят не е собственик на част от превозните средства, за които с обжалвания акт са установени данъчни задължения. Навеждате се изводи, че установените с обжалвания акт задължения са погасени поради изтичане на предвидения в закона погасителен давностен срок. Иска се отмяна изцяло на обжалвания акт. Претендира разноски, съгласно представен списък.
Ответникът – Директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата като неоснователна и

недоказана като бъде потвърден обжалвания акт. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С акт по чл.107, ал.3 от ДОПК № 319804-1/22.12.2017 г., на жалбоподателя били установени непогасени задължения за данък върху превозните средства за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.

С Решение № СФД18-РД28-40/26.02.2018 г. АУЗ бил отменен поради допуснати процесуални нарушения.В тази връзка е започнало ново административно производство, образувано на 02.03.2018г. по инициатива на административния орган по приходите, в изпълнение на Нареджане № ДПД18-ВК66-26/02.03.2018г. Обект на производството са публични общински вземания на задълженото лице [фирма] за местен данък върху притежавани от дружеството превозни средства за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., с партидни номера подробно описани в АУЗД на стр.33-40 / л.65-85 от делото/.

Установените с акта задължения за данък върху превозните средства за процесния период 01.01.2012 г. – 31.12.2012г. са в общо в размер на 15796.35 лв., от които главница - 10095.11 лв. и лихва 5701.24 лв.

Административният орган е уведомил жалбоподателя за посоченото по-горе нареждане за започнало административно производство, както и за постановления АУЗД, като по тези обстоятелства не се спори. На 22.03.2018 г. на управителя на [фирма] били връчени следните актове по чл.107, ал.3 от ДОПК, а именно: № 2018-7219ТД26-1/ 21.03.2018 г., № 2018-7219ТД26-2/ 21.03.2018 г., и № 2018-7219ТД26-3/ 21.03.2018 г.

Дружеството е подало жалба до СО срещу съставения АУЗД, с вх.№ ДПД18-ТД26-25/04.04.2018г., в който се излагат доводи, че установените задължения са необосновани и незаконосъобразни, постановени при липса на достатъчно доказателства, поради което акта следва да бъде отменен.

С Решение № СФ Д18-РД28-96/16.05.2018г. на директор на Дирекция “Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, на основание чл.155, ал.2, вр. с чл.144, ал.1, вр. с чл.107, ал.4 ДОПК, оспореният АУЗД е изцяло потвърден.

В хода на съдебното производство от ответника, са представени и приети от съда писмени доказателства, установяващи изчисляването на дължимата главница и лихва за всяко от превозните средства, както и декларации по чл.54 от ЗМДТ/ л.166-175 от делото, 5 бр. малки папки, л.190 от делото/.Приети по делото са и доказателства от трети неучастващи в процеса лица МВР, СДВР, отдел „Пътна полиция“ с вх. № 9024/25.09.2019г. за установяване регистрираните като собствени на жалбоподателя МПС през процесния период / л. 201- 357 от делото/

По делото е изслушана и приета СИЕ, неоспорена от страните, съгласно която след извършена проверка по документи представени по адм. преписка, вещото лице е дало отговор на първия поставен въпрос. По втория въпрос е посочило, че не може да даде отговор тъй като не разполага със съответните знания./ л. 182- 188 от делото/

По делото е изслушана и приета ССЕ, неоспорена отстраните като вещото лице след проверка на представените по делото доказателства и представените такива от трети лица, неучастващи в процеса е дало заключение по поставените му въпроси / л. 369-

376 от делото/

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред и в частта потвърдена с Решение № СФ Д18-РД28-96/16.05.2018г. на директор на Дирекция “Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Задължението за данък върху превозните средства представлява публично общинско вземане, регламентирано в чл. 162, ал.2, т.1 от ДОПК. В разпоредбата на чл. 166, ал.1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Относно вземанията за данък върху превозните средства (местен данък по см. на чл. 1, ал.1, т.5 от ЗМДТ), приложимият ред е регламентираният такъв в ДОПК, тъй като съгласно чл. 4, ал.1 установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Съгласно чл. 4, ал.3 във вр. с ал.4 от ЗМДТ в производството по ал.1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите, а в ал.5 е предвидено, че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощия на Териториален директор на НАП.

При извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че АУЗД е издаден от компетентен съгласно Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 на кмета на СО, трудов договор и длъжностна характеристика/ л. 26-32 от делото/.АУЗД е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. При извършването на проверката не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 2018-7219ТД26М-1/ 21.03.2018 г. издаден от Л. Д. Паунова на длъжност старши инспектор в отдел “ОП-П.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община (СО), не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Актът за установяване на задължение по декларация № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г. е издаден в хипотезата на чл. 107, ал.3, изр. последно от ДОПК - служебно, поради неплащане в срок на задължение, размера на което е установен въз основа на данните за автомобилите, посочени в подадени от задълженото лице декларации. Съгласно чл. 52 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат ПС, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като с оглед разпоредбата на чл. 53 от с.з., данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства.

В конкретният случай от събраните доказателства по делото, съдът намира, че оспореният акт е постановен в съответствие с относимия материален закон относно установените задължения за периода от 2012 г., освен в частта относно МПС, за които се установи безспорно, че не са собственост на жалбоподателя през процесния период и в частта в която се установи, че определени МПС са сменили собствеността си през

процесния д.п.

От събраните по делото доказателства, включително от представената справка от отдел „Пътна полиция“ при СДВР за МПС, регистрирани на името на [фирма] за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и приетата по делото СИЕ и ССЕ, неоспорени отстраните и които съдът кредитира като обективно и безпристрастно дадени, се установява, че част от МПС, за които с АУЗД № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г. са установени задължения на [фирма] за данък върху превозните средства за периода от 01.01.2012 г. -31.12.2012г. всъщност не са били собственост на дружеството през горепосочения период, а именно МПС със следните регистрационни номера: C0229НК; C0235НК; C5362XC;C5562КА; C0613XM;C0630BX;C5625HT; C5708PC; C0783PC; C6921KP; C1349MB; C1583NH; C7029HM; C7131XA; C1849XM;C1930HX; C8004XA;C8015MA; C2012HK; C2640KC; C8344BM; C8538HA; C2753PX; C2839PM; C8540HA; C8551HC; C3167HC; C3210PB; C8559PP; C9004KM; C3571MA;C3579KA;CA0089AK;CA0925KP;C3615XK;C4042PK;CA3505AB;CA3857BH ;C4304XT;C4465PB;CA3946AA;CA4188NB;C4588BH;C4595BH;CA4243KT;CA5826M M;C4597BH;C4663NH;CA6725AB;CA7183BH;C5104PB;C5157PM;CA7187BH;CA8773 VA;C5196MB;CA8812AP;C5211KB; CA8928AK. Или общо 58 броя МПС.

За част от МПС-тата собственост на дружеството, датата на промяна на собствеността е била през 2012 г., поради което при изчисленията на задължението за данък вещото лице е взело предвид разпоредбите на ЗМДТ, чл.60, ал.9, съгласно която „Извън предвидените случаи, при промяна на обстоятелство, имащо значение за определяне на данъка, данъчното задължение се изменя от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната. Съгласно констатациите на вещото лице, това са следните МПС: C3620BM; CA0300AM; CA1351KX; CA2095HM; CA2784CP; CA3018CP; CA3022CP;CA5065PB;CA5159MX;CA5553AM;CA6982BT;CA7735MM;CA8821AP.Т.е 13 бр. МПС.

С оглед на горното, при отчитане на тези доказателства, съдът кредитира заключението на вещото лице по ССЕ, съгласно което дължимият данък е в размер на 7044.76 лв. главница и лихва за забава в размер на 3984.86 лв. Жалбоподателят, като собственик е носител на задължението за заплащане на данък по чл. 52 от ЗМДТ и същият не спори относно размера на задължението за всеки от периодите, посочени в АУЗД и установени в същия размер с експертното заключение. С оглед на горното Актът за установяване на задължение по декларация № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г., с който се установяват задължения в този размер е законосъобразен и правилен и следва да се остави в сила. В останалата част, в която са установени задължения в размер на 3050.35 лв. главница и лихва за забава 1716.38 лв. за МПС за които жалбоподателят не е собственик на съответните МПС и същият не дължи данък за тях.

Неоснователно е наведеното от жалбоподателя възражение за погасяване по давност на задълженията за данък върху ПС, установени с процесния АУЗ.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Доколкото в приложимия ЗМДТ не е предвиден по-кратък срок, следва да се приеме, че давностният срок за публичните задължения за 2012 г. е започнал да тече от 01.01.2013 г. Издаването на АУЗД има за правна последица

прекъсване и заличаване със задна дата на изтеклите вече срокове за задълженията за процесния период на 2012г. и започване течението на нови давностни срокове- чл. 172, ал. 2 ДОПК. Следователно, от датата на издаване на АУЗД – 21.03.2018г., са заличени изтеклите непълни давностни срокове и са започнали да текат нови. С оглед на горното приложима разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК, съгласно който с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Ето защо не може да се приеме, че към настоящия момент задълженията на жалбоподателя са погасени по давност.

Предвид изхода на спора, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. От жалбоподателя е представен списък за сторени по делото разноски общо в размер на 1716.00 лв., от които възнаграждение за един адвокат – 966 лв.(с ДДС). Видно от представения договор № 068129/12.09.2018г., между жалбоподателя и адв. Ж. е договорено възнаграждение в размер на 805 лв., без ДДС, платимо по банков път по сметка в У. Б. АД. Не са представени доказателства за заплащане на договореното възнаграждение, поради което разходът не е реално направен и не се дължи присъждане на същото. При този изход на делото, въз основа на направените искания и на основание чл.161 ДОПК, съразмерно уважената част на жалбата – в общ размер 4766.73 лв. главница и лихви, на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 226.32 лева. Ответникът не е претендирал разноски по делото, поради което такива не следва да му се присъждат. Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 2018-7219ТД26М-1/ 21.03.2018 г. издаден от Л. Д. Паунова на длъжност старши инспектор в отдел “ОП-П.” на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/ 16.05.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Г. А. П., са определени допълнително задължения по ЗМДТ за данък върху МПС за д.п. 2012 г. в размер на 3050.35 лв. главница и лихва за забава в размер на 1716.38 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Г. А. П., срещу Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 2018-7219ТД26М-1/ 21.03.2018 г. издаден от Л. Д. Паунова на длъжност старши инспектор в отдел “ОП-П.” на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/ 16.05.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който на дружеството са определени задължения по ЗМДТ за

данък върху МПС за д.п. 2012 г. в размер на 7044.76 лв. главница и лихва за забава в размер на 3984.86 лв.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Г. А. П., сумата в размер на 226.32 лв. / двеста двадесет и шест лева и тридесет и две стотинки/, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: